

## ע"ד חיזוק הבטחון דבנ"י

– משיחות קיץ תשל"ד –

. כאן המקום לעורר לפרסם דברים דלקמן לכאו"א מבנ"י, בענין שהזמן גרמא – לחזק בכאו"א מבנ"י האמונה והבטחון בהקב"ה, אף שהוא זמן דחושך כפול ומכופל דעקבתי דמשיחא – ובלשון רש"י<sup>1</sup>: "בסוף הגלות לפני ביאת משיח".

סיבת הגלות היא אך ורק כמש"נ "ומפני חטאינו גלינו מארצנו"<sup>2</sup>, היינו שזוהי הסיבה היחידה לגלות בנ"י מארצנו. לולי סיבה זו, הנה אף שמלכות רומי, מלכות בבל וכו' היתה כאו"א מלכות אדירה<sup>3</sup>, ובנ"י הם בכמות "המעט מכל העמים"<sup>4</sup>, והי' לרומי כו' כמות גדולה של כלי זיין ונשק וכו' – לא הי' כלל ביכולתם להגלות את בנ"י, כי אין לגוי שום שליטה ח"ו על בנ"י.

ובזה הוראה גם עכשיו: אף שבנ"י הם ככבשה אחת בין שבעים זאבים<sup>5</sup>, בכ"ז אין מקום לפחד ח"ו, ולחשוב איך יכולים לישון ולהמשיך לעסוק בעניניהם מתוך מנוחה, בשעה שמוקפים ומסובבים בשבעים זאבים – כי, מהברכות של עם ישראל הוא "עם לבדד ישכון ובגויים לא יתחשב"<sup>6</sup> – מובדלים מכל העולם והגויים אשר בו, כאילו שאין עולם כלל מסביבם, והם למעלה מכל חוקי הטבע ומכל הנהגות הטבע, ובמילא אי אפשר אשר מי שהוא יוכל לנגוע בהם ח"ו, ואפילו לא באיש אחד מבנ"י.

אלא שצ"ל כמש"נ בהתחלת הכתוב<sup>7</sup> ובהקדמה: "כי מראש צורים (ג' האבות)<sup>8</sup>, אברהם יצחק ויעקב) אראנו (עם זה) ומגבעות (ד' האמהות)<sup>9</sup>, שרה רבקה רחל ולאה) אשורנו", בהנהגתו "רואים" את האבות והאמהות, הנהגתו (הוא "שוכן") באופן ד"עם לבדד", "דתיים שונות מכל עם"<sup>10</sup>, ופשיטא שאין ח"ו שום נקב במחיצה המבדלת בין ישראל לעמים, כך, שאין ענין של "חטאינו" אפילו בדקות, מלשון חסרון<sup>11</sup>, כיון שלא חסר מאומה בעבודתו לקונו.

(1) סוטה מט, ריש ע"ב. ועייג"כ רמב"ם הל' מלכים רפי"א ובסופו.

(2) נוסח תפלת מוסף דיו"ט.

(3) כמש"נ "והלבנון באדיר יפול" (ישעי' יו"ד, לד. גיטין נו, ב).

(4) ואתחנן ז, ז.

(5) תנחומא תולדות ה. ומסיים: "גדול הוא הרועה שמצילה ושומרה ושוברן לפני".

(6) בלק כג, ט.

(7) בלק כג, ט.

(8) במדב"ר פ"כ, יט. וראה פרש"י עה"פ.

(9) במדב"ר פ"כ, יט. וראה פרש"י עה"פ.

(10) אסתר ג, ח.

(11) ראה לקו"ת פרשתנו (מטות) פב, א. ובכ"מ.

ואזי – "ה' בדד ינחנו"<sup>12</sup>, "וישכון ישראל בטח בדד"<sup>13</sup> עין יעקב"<sup>14</sup>, ישראל [שהם "עין יעקב", והם "בבת עינו", כביכול, של הקב"ה]<sup>15</sup> מתנהגים בהנהגה ד"בדד" (ואינם רוצים לחקות את הגויים ח"ו), והם שוכנים "בטח", מבלי שום פחד ח"ו.

ודברים אלו נאמרו לא לשם "הרגעה" בעלמא, אלא כן הוא אמיתית הדבר: ע"י שה"ישכון" דבנ"י הוא מ"ראש צורים אלו האבות" ו"גבעות אלו האמהות", ע"י הליכה בדרכם בקיום התומ"צ מבלי להתחשב עם הגויים שמסביבו (דוגמת האבות והאמהות, אף שהיו מתי מספר<sup>16</sup>) – עי"ז הוא שוכן בטח מבלי שום פחד מה"שבעים זאבים", ויתירה מזו, וכמש"נ באברהם אבינו אשר למרות ש"אחד ה' אברהם"<sup>17</sup>, בכ"ז (ודוקא ע"י זה) "וירש זרעו את כל הארץ"<sup>18</sup>, כיון ש"כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גויים"<sup>19</sup> – ארץ שבעת עממין, ארץ כנען, שנעשית "ארץ ישראל", "לך ולזרעך עד עולם"<sup>20</sup>.

ז. ענין הנ"ל נוגע הוא לכאו"א מבנ"י, ובכל מקום שהם. ולכן כדאי להשתדל לפרסם זה ככל האפשרי בכדי שיגיע לכאו"א מבנ"י.

וע"פ מש"נ<sup>21</sup> "מפי עוללים ויונקים יסדת עז גו' להשביית אויב ומתנקם", מובן שזה שייך ונוגע גם לקטנים וקטנות כו'. ולכן יש להשתדל במיוחד לפרסם ולהסביר כל הנ"ל גם לקטנים וקטנות – בסגנון המתאים להם.

ומכיון שזה נוגע, כנ"ל, לכאו"א, בכל מקום ומקום ובכל פינה, לכן (ומפני עוד כמה טעמים – אין ענין לאסוף את כולם דוקא במקום אחד, אלא) כדאי לבקר בכל המקומות (ובפרט במוסדות חינוך, קייטנות וכו') ששם נמצאים ילדים וילדות כו', ולדבר ולהסביר כהנ"ל.

ודברים היוצאים מן הלב נכנסים אל הלב<sup>22</sup>, ולכן ברור שדברים הנ"ל יפעלו את פעולתם, לחזק בכאו"א מבנ"י הבטחון בהקב"ה ד"לא ינום ולא יישן שומר ישראל"<sup>23</sup> בכל מקום שהם ובכל הזמנים, ועי"ז ילך כאו"א לבטח דרכו, כפשוטו בעוה"ז הגשמי, ועאכו"כ בנוגע להליכה בדרך המלך, מלכו של עולם הקב"ה, "דרך ה' לעשות צדקה ומשפט"<sup>24</sup> – לימוד התורה וקיום המצוות והתעסקות ב"הנהגה בהן מנהג דרך ארץ"<sup>25</sup>, מתוך הרחבה והרווחה ומתוך שמחה וטוב לבב.

(12) האזינו לב, יב (וראה במדב"ר שם).

(13) וע"י "בדד" אלו, מתקנים ומהפכים את "איכה ישבה" בדד" (איכה א, א) – לששון ולשמחה (ראה איכ"ר ספ"א. רשימות הצ"צ לאיכה בתחלתו [אוה"ת נ"ך ח"ב ע' א'לד]).

(14) ברכה לג, כח. וראה תקו"ז תט"ו: "איתמר הכא בטח בדד, ואיתמר התם בי' במפקנו דגלותא ה' בדד ינחנו ואין עמו א-ל נכר, לא איתערבון בבנוי ערבוביא הגיורים". ועד"ז שם תי"ח קרוב לסופו.

(15) זכרי' ב, יב. וראה שמו"ר רפי"ג.

(16) ראה ב"ר פמ"ב, ח: "כל העולם כולו מעבר אחד והוא מעבר אחד".

(17) יחזקאל לג, כד.

(18) יחזקאל לג, כד.

(19) תהלים קיא, ו.

(20) לך-לך יג, טו.

(21) תהלים ת, ג.

(22) ראה ס' הישר לר"ת שי"ג. הובא בשל"ה סט, א.

(23) תהלים קכא, ד.

(24) וירא יח, יט.

(25) ברכות לה, ב.

ח. וע"פ המדובר כמ"פ<sup>26</sup> שבימים אלו<sup>27</sup> במיוחד, צריך להוסיף בין בתורה ובין בצדקה<sup>28</sup> (כללות כל המצוות), הנה נוסף לכך שצריך להסביר (ולפרסם) לכאו"א (גם לקטנים) הענין ד"עם לבדד ישכון", שהוא ענין בתורה – צריך להשתדל אשר כאו"א (גם הקטנים) יתן עכ"פ פרוטות אחדות לצדקה, בכל יום חול מט' ימים אלו, בתחילת היום.

ובנוגע לשבתות שבימים אלו – כיון שביום השבת אסור לטלטל פרוטות, וגם אין להוציא מרשות לרשות (כמבואר בשו"ע<sup>29</sup>), הנה על זה ישנה ההוראה "והי' ביום הששי והכינו גו' והי' משנה"<sup>30</sup> – שביום הששי יתנו ("לחם) משנה", סכום כפול לצדקה, גם בעד יום השבת<sup>31</sup>.

[ואף שגם ביום השבת עצמו אפשר לקיים מצות הצדקה ע"י נתינת מאכל לעני וכיו"ב [ואדרבה: עיקר הצדקה באופן שהעני יכול ליהנות מיד היא ע"י נתינת עניני אכילה ושתי', שיש בזה מעלה יתירה מבנתינת מעות, שלכן היתה הצדקה של אשת אבא חלקי' חשובה, וזירזה את הברכה של ירידת גשמים יותר מאשר הצדקה של אבא חלקי' עצמו, כמבואר בגמרא<sup>32</sup>], מ"מ, מכיון שע"פ רוב, אין הזדמנות לתת צדקה באופן זה, לכן יעשו כנ"ל].

ט. וכאשר יעשו כהנ"ל, בלי נדר, בכל מקום שבו נמצאים בני", הנה בצירוף כולם יחד, וחיבת הקודש מצרפת<sup>33</sup> – נעשה "כולנו כאחד", שממשיך הענין ד"ברכנו אבינו"<sup>34</sup>, באופן של ברכה נראית ונגלית בטוב הנראה והנגלה, בכל הברכות,

ועד לכללות הברכות ועיקר הברכות – "וישבתם לבטח בארצכם"<sup>35</sup>, "והייתי לכם לאלקים ואתם תהיו לי לעם"<sup>36</sup>, ועד "ואולך אתכם קוממיות", "בקומה זקופה"<sup>37</sup>, מבלי להתפעל כלל מפני אינם יהודים.

ועי"ז ממחרים עוד יותר את הגאולה האמיתית והשלימה, למטה מעשרה טפחים, ובחסד וברחמים, ע"י משיח צדקנו.

(משיחת<sup>38</sup> אור ליום ערש"ק פי מטות-מסעי, ערי"ח מני"א היתש"ד)

26 ראה שיחת ש"פ דברים, שבת חזון, וא"ו מנ"א תש"ל סט"ו ואילך (תו"מ חס"א ס"ע 131 ואילך). ש"פ פינחס, מבה"ח מנ"א תשל"א סט"ו ואילך (תו"מ חס"ה ע' 45 ואילך). וראה גם שיחת ש"פ מטו"מ, מבה"ח מנ"א דאשתקד סכ"ב ואילך (תו"מ חע"ג ע' 101 ואילך).

27 השיחה נאמרה בסמוך ל"תשעת הימים" (המור"ל).

28 וכמ"ש (ישעי' א, כז) "ציון במשפט תפדה ושבי' בצדקה". ד"במשפט" קאי על הלכות התורה (לקו"ת דברים א, סע"ב). וראה בארוכה בשיחות הנ"ל השייכות של שני ענינים אלו – תורה וצדקה – לענין הגאולה.

29 או"ח ששמ"ו ואילך.

30 בשלח טו, ה.

31 ראה גם תו"מ חס"א ס"ע 229.

32 תענית כג, ב.

33 ראה חולין לו, א ואילך וברש"י ותוס'.

34 נוסח ברכת "שים שלום" בסוף תפלת העמידה. וראה תניא פל"ב.

35 בחוקותי כו, ה.

36 שם, יב.

37 שם, יג – ובתו"כ ופרש"י.

38 תוכן וקיצור – הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א, ונדפס בהוספות ללקו"ש ח"ג ע' 274 ואילך. במהדורא זו (שנדפסה בתורת מנחם' חע"ז ע' 69 ואילך) באה השיחה בשלימותה, בשילוב החלק המוגה (המור"ל).